

dářské situace bez vlastní viny jen vlivem hospodářských poměrů a poklesem cen zemědělských výrobků. Proto bylo odsunuto plnění závazků na dobu požňovou, jak se uvádí ve zprávě tisk čís. 1035, až bude zemědělec zase těžiti za sklizené produkty. Z těchto důvodových zpráv jest zřejmo, že bylo úmyslem, poskytnouti zákonnou ochranu jen těm zemědělcům, jichž zemědělské výrobky plynou z polního hospodaření, neboť jen u nich jde o výtěžky roční sklizně, a jen u nich lze mluvit o době požňové, na kterou má býti odsunuto plnění závazků. Výtěžky zemědělské činnosti z lesní půdy, z lesního hospodaření, plynoucí za delší dobu, nelze považovati za zemědělské výrobky ve smyslu zákona, pročež nelze zemědělcům s lesním hospodářstvím poskytnouti ochranu tohoto zákona. V projednávaném případě přichází však v úvahu i ustanovení § 3 cit. zák., podle něhož se ustanovení § 1 nevztahuje na věci, které by za dobu, po kterou je výkon dražby odložen, podlehly zkáze. Ze spisu jest zřejmo, že zabavené dříví je uloženo v lese, a je nebezpečí, že dříví bude do doby, než dojde ku prodeji, z lesa odstraněno, že ztratí na své hodnotě a že je vydáno nebezpečí zkázy, takže i z toho důvodu bylo podle § 3 cit. zák. dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 13439.

Soudy, vyřizující opověď k rejstříku, jsou oprávněny zkoumati, zda podnik, jenž má býti zapsán, jest takového druhu, že jeho zřízení podléhá časovému obmezení ve smyslu § 19 zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n.

Obchodování s cennými papíry a losy jest činností bankéřskou.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R I 362/34.)

Usnesením ze dne 23. prosince 1933 zamítl rejstříkový soud opověď zápisu firmy K. a H. do rejstříku pro firmy společenské. Důvody: Navrhovatelé žádají o zápis firmy, při níž předmětem podniku má býti »obchod s cennými papíry a losy s vyloučením veškeré činnosti, která jest podstatná pro živnost bankovní a směnářskou«. Avšak rejstříkový soud jest názoru, že i po živnostensku provozovaný obchod cennými papíry a losy jest bankéřským obchodem ve smyslu čl. 272 čís. 2 obch. zák., jenž jest zahrnut do čl. LII zák. čís. 54/1932 sb. z. a n. Poněvadž společnost počala provozovati živnost dnem 12. září 1933, tedy po 7. březnu 1933, vztahuje se na ni záповěď § 19 odst. (1) zák. čís. 44/1933. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelé vytýkají, že živnost bankovní a směnářská, která je předmětem jejich podniku, jest svobodná a nespadá pod záповěď § 19 odst. (1) zák. čís. 44/33 sb. z. a n., že o věci může rozhodovati jen živnostenský úřad, u něhož je zahájeno o opovědi živnosti řízení, že nebyli vyzváni k vyjádření o posudku obchodní a živnostenské komory a nebyla jim dána lhůta ku předložení živnostenského listu, opravňujícího ku provozování obchodu s cennými papíry a losy. Rejstříkový soud nerozhoduje o opovědi živnosti, zda stěžovatelé jsou oprávněni ji provozovati, což náleží do působnosti správních úřadů, nýbrž přezkoumává opověď živnosti k zápisu do obchodního rejstříku,

zda jsou splněny podmínky zápisu do obchodního rejstříku. Avšak předpisem § 19 zák. ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n. bylo zakázáno do dne 31. prosince 1934 zřídití nový peněžní ústav druhu zamýšleného společenstva podle § 8 zák. ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák., společenstvo jest zřízeno teprve zápisem do společenstevního rejstříku, pro existenci společenstva je rozhodující zápis do společenstevního rejstříku, a byl proto prvý soud oprávněn o opovědi firmy k zápisu rozhodnouti, a nemohl opovědi stěžovatelů podle § 19 cit. zák. vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurenti napadají potvrzující usnesení rekursního soudu ze všech důvodů § 46 (2) zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., leč neprávem. Správně poukazuje rekursní soud k tomu, že nejde o rozhodnutí o opovědi živnosti ve smyslu živnostenského práva, nýbrž o opověď k zápisu veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku, o níž rozhodují soudy. Tyto, vyřizující opověď, jsou oprávněny samostatně posouditi, zda jest podnik veřejné společnosti, jež má býti zapísána, takového druhu, že jeho zřízení podléhá časovému obmezení ve smyslu § 19 zákona ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n., a, uznají-li, že jest tomu tak, nemohou zápisem veřejné společnosti započavší s provozem podniku na určitou dobu zakázaného, dáti protizákonnému postupu veřejnou sankci. Nebylo proto třeba dalšího šetření, zejména výsledku účastníků. Ve věci samé vycházel arci rekursní soud, zřejmě proti spisům, z předpokladu, že jde o společenstvo podle zákona z 9. dubna 1873 čís. 70 ř. z., a jest v té příčině dovolací rekurs (§ 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.) opodstatněn. Než přes to lze z odůvodnění napadeného usnesení seznati, že i rekursní soud pokládá podnik veřejné společnosti, o niž jde, za takový, který spadá pod ustanovení § 19 zákona čís. 44/1933, totiž za obchod bankéřský (čl. 272 čís. 2 obch. zák. a čl. LII zákona čís. 54/1932 sb. z. a n.). A to právem. Nemůže býti pochybnosti, že obchod s cennými papíry a losy jest jednou z nejvýznamnějších složek bankéřských obchodů, a jest proto doložka, kterou připojili rekurenti k označení předmětu podniku »s vyloučením veškeré činnosti, která jest podstatná pro živnost bankovní a směnářskou« zcela bezvýznamná.

Čís. 13440.

Byly-li u krajského soudu podány dvě žaloby, z nichž žádná se nedomáhala zaplacení více než 20.000 Kč, součet žalobních žádání však tento peníz převyšoval, a usnesl-li se samosoudce na jich spojení k společnému projednávání, žalobce pak při prvním roku k ústnímu jednání a ještě před přednesem žalobní odpovědi uvedl, že jde o saldo z poměru kontokorentního, a navrhl, aby věc byla postoupena senátu, — bylo tomuto návrhu vyhověti.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R I 368/34.)